

17.10.2021

20. neděle po Trojici

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.

„Lépe jest doufati v Hospodina, než naději skládati v člověku. Lépe jest doufati v Hospodina, než naději skládati v knížatech.“ Ž 118,8-9

Píseň 442 Pane, dnešek je den chvály

Modlitba: Hospodine, Bože svatý a věčný, k tobě se obracíme hned zrána, k tobě vztahujeme svoje ruce, svoje srdce, svoje duše, neboť ty jsi živý, oživující, ty jsi život sám. Bez tebe je všechno prázdné, nijaké, přes všechnu nabubřelost, zdánlivou působivost všemožných obrazů a výrazů. Pravá síla, naděje k životu se nás dotýká v evangeliu Ježíše Krista, v jeho ryzím jádru, které se vždy nanovo a překvapivě prodere na světlo světa navzdory naší lhostejnosti, slepotě a taky církevnické rutině. Bože, Duchu svatý, zavěj a osvěž okoralá srdce, probouzej nás a ponoukej k cestě chvály, radosti a služby. Amen.

Čtení: Ez 37,1-14a

Píseň 607 Bůh je náš Pán a Král

Text: Sk 5,17-42

Kázání:

Boha je třeba poslouchat víc než lidi. Jestliže se dostane do střetu slovo Boží a slovo lidské, Boží příkaz a lidská vůle, volba mezi nimi je jasná. Bůh je svrchovaný a žádný člověk nad námi nesmí mít poslední slovo. Kolikrát jsme ten konflikt mezi lidským a Božím slovem zažili? A jak to dopadlo? Jak k tomu vlastně dochází? Jak Bůh promlouvá? Co žádá, přikazuje, co chce?

Boha je třeba poslouchat víc než lidi. Zprvu tak jasná věc se trochu zkomplikuje, když začneme přemýšlet o tom, jak ten Bůh promlouvá. Promlouvá nějakým vnitřním hlasem? Svědomím? Anebo Bůh promlouvá skrze člověka? Není a nebylo tomu tak častěji, možná vždycky? Proč máme podle Desatera ctít otce a matku? Protože nám zprostředkují poznání Boha. Desatero promlouvá k lidu Božím, předpokládá, že to podstatné se předává v rodině. Bůh promlouvá skrze své lidi. Neříká se snad o faráři, pouhém člověku, že káže slovo Boží?

Boha je třeba poslouchat víc než lidi. Říkají apoštolové, učedníci Kristovi. Neříkají to ovšem nějakému bezbožnému vládcovi, nýbrž židovské veleradě a starším lidu, tedy těm, kdo byli považováni za autority v Božích věcech. Rozhodnutí a příkazy velerady jako by byly hlasem Božím. Tak těmto náboženským autoritám vmetou apoštolové do tváře, že jsou pro ně pouhými lidmi. A že hlas Boží k nim přichází odjinud.

Boha je třeba poslouchat víc než lidi – řečeno veleradě, to je opravdu silná káva. O to víc je třeba si cenit hlasu farizea a učitele zákona Gamaliela. Už se rozběhl tvrdý střet, už na sebe narazili, ale Gamaliel ten spor nevyhrotí, nýbrž zklidní. Nebude se hádat, kdo tu mluví za Boha. On si dovolí pustit tu autoritu z ruky, nechat to na Bohu. „Pochází-li tento záměr a toto dílo z lidí, rozpadne se samo; pochází-li z Boha, nebudete moci ty lidi vyhubit.“ Moudrost, velkorysost, odvaha. Pustit z ruky rozhodování o tom, co je a co není z Boha, nehádat se, ale nechat tomu volný průběh. Ono se ukáže. (Chtěl bych se tady od tohoto farizeje učit.)

Nechte to být. Co přežije, je z Boha. Je to trochu jako Darwinova evoluční teorie aplikovaná na náboženská hnutí. Co přežije? Jenže tu není stanovená lhůta, v jaké se to má ukázat. Napadá mne, že v té době, kdy evangelista Lukáš psal tuhle knihu Skutků, to mohlo vypadat, že celé židovství je

rozprášené, rozehnané, že užuž končí. Jejich chrám je zbořen a to je, jako by jejich vůdce byl mrtev, jejich učenci jsou vyhnáni z Jeruzaléma. Zatímco mladé křesťanství roste a je na vzestupu. O pár století později to vypadá jinak. Židovství přežívá všechny neuvěřitelně drsné pokusy, aby bylo vymazáno ze světa. Podle Gamalielovy logiky bychom měli říci, že když přežilo, tak musí být Božím dílem. (A to je.) A křesťanství, alespoň evropské, prožívá svůj úpadek a obavy o svou další existenci.

Gamaliel vychází ze zkušenosti, že mnohá hnutí se rozpadají po smrti svých zakladatelů. Ježíš je mrtev, brzy se ukáže, zda jeho učedníci vydrží. Jenže pro apoštoly právě Ježíš mrtev není. Je vzkříšen, a tedy nějakým způsobem živý, ačkoli se tu nepohybuje fyzicky jako předtím. O čem je ten spor? V čem apoštolové nechtějí poslechnout velekněžskou autoritu? Velekněží po nich žádají, aby neučili o Kristově vzkříšení. Jenže právě v tom si oni nemohou pomoci – vzkříšením Kristovým totiž ožili, vzkříšením žijí, vzkříšený je proměnil, oživil, dává smysl jejich životu, odvahu, radost, naději. Co Ježíš učil, kázal a činil, je tu pro ně pořád přítomné, živé.

Je tu ovšem otázka: jak to je? Oni věří, protože on je vzkříšený, tedy Kristus živí jejich víru? Anebo je to možné chápat obráceně, totiž, že Kristus je vzkříšený, protože oni tomu tak věří, tedy jejich víra ho jaksi drží při životě? Je to obtížné rozlišit. Kdo to posoudí? Podle Gamalielovy úvahy se však zdá, že nelze takto udržet mrtvého při životě. Dříve či později se ukáže... A hnutí, které se drží jen jakési památky mrtvého, se nakonec rozpadne. Jenže, naší zkušeností je, že některé ideologie se drží sveřepě, znovu se vracejí... Kdy se co ukáže?

Vypadá to, že v těchto časech církev (aspoň v Evropě) zažívá jistou stísněnost, že věřících ubývá a kdo ví, jak to bude. Někteří se tomu brání takovou zbožnou sebejistotou, že Pán se o svou církev postará. Zdá se mi, že v obojím případě jde o to, že myslíme na zachování církve v takové podobě, jak jsme na ni zvyklí. Ale o církev vlastně nejde. Jde o ten život, který čerpá z Krista, o život oživený Ježíšovým slovem a Duchem. O radostnou cestu nás učedníků nehleď na nesnáze a na to, co kdo autoritativně říká. O ochotu jít se svou kůží na trh. O setkání s těmi, kdo hledají. Amen.

Píseň 346 Bud' tobě sláva

Křest Medy Marie Vondráškové a Jana Bojara

Píseň 677 Až doposud nás provází

Ohlášky, sbírka

Píseň (Svítá) 115 Jdou, stále jdou

Přímiluvná modlitba, Otče náš

Poslání: „Držme se neotřesitelné naděje, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný.“ Žd 10,23

Požehnání

Píseň 489 Tvé požehnání